Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 47 (987) ★ miercuri 25 noiembrie 1964 ★ 8 pag. 30 bani

VĂ CEREM PĂREREA DESPRE:

O întîmplare cu porumbei...

Bătrînica tăcu. Spusese totul. Îi privea pe elevi blîndă, nu cu supărare, mai degrabă cu mîhnire. Așadar, unul dintre ei o jignise pe această tovarășă în vîrstă.

Cu o zi înainte, în curtea căsuței unde bătrîna locuia singură, poposise un porumbel. Bătrînica tocmai întindea rufele pe frînghie. Se auzi un fluierat subțire și cineva sări gardul în curte, îndreptîndu-se grăbit spre porumbel. Era un băiat de vreo 13 ani.

— „De ce nu intri ca oamenii, pe poartă?“ — îl întrebă bătrînica.

— „D-aia!“ veni răspunsul.

Băiatul începu să ademenească porumbelul. Era priceput, de vreme ce pasărea nu fugi, ba mai mult, se lăsă cu ușurință prinsă. Deodată, băiatul deveni foarte atent.

— „O să intru puțin în magazie!" spuse el. Matale n-ai văzut și n-ai auzit nimic, *înțelegi?*“

Înainte ca bătrînica să poată răspunde, se făcu nevăzut și chiar atunci la poartă apăru un alt băiat, de vreo zece ani.

— „Săru-mîna mătușă. N-ați văzut dumneavoastră un porumbel?“

Bătrînica privi spre magazia a cărei ușă se mișca, apoi spre figura foarte îngrijorată a noului venit.

— „Ce fel de porumbel?“

— „Unul așa, cenușiu. Ieri l-am cumpărat, și azi mi-a fugit! Poate că nu l-am îngrijit cum trebuie... Știți, eu n-am mai ținut porumbei!“

Vorbise cu multă sinceritate. Bătrînica spuse:

— „Bine, vom vedea“.

Și întorcîndu-se, exclamă:

— „Tu de colo, arată-te la lumină!“

Cel din magazie ieși furios, cu porumbelul în mînă:

— „Fir-ar să fie de treabă, așa *ne-a* fost vorba? Doar *ți-am* spus să zici că *n-ai* văzut nimic!“

Pe urmă, Nelu, așa se pare că îl chema, începu să se certe cu noul venit. Nu lipsi mult să se încaiere. Bătrînica sări să-i despartă, dar se alese din partea lui Nelu cu o avalanșă de cuvinte urîte, necuviincioase.

Desen: G. BURSCHI

...O minciună care atrage alte minciuni

...În clasă, liniștea era desăvîrșită. Tovarășul diriginte îi oferi bătrînei un scaun și o întrebă:

— Îl puteți recunoaște pe acest băiat?

— Nu cred. Am vederea slabă. Știu doar că îl cheamă Nelu și e într-a VI-a.

Se ridicară cinci băieți, deoarece în clasă erau cinci elevi cu diminutivul Nelu: Stroescu Ion, Dumitru Ion, Chiriță Ion, Vintilă Ion, Gherase Ion. Nici unul nu părea dornic să vorbească. Într-un tîrziu, Nelu Stroescu spuse:

— De vreme ce vinovatul șovăie, vă cerem toți cinci scuze, în numele nostru și al clasei.

— Nu-i cea mai bună soluție, spuse tovarășul diriginte. Ia să vedem, care dintre voi se ocupă de porumbei?

Coincidență: toți cinci se ocupau de porumbei!

— Bine, spuse bătrînica, iertați-mă că v-am deranjat. Cred că e timpul să plec.

— Stați! strigă cineva. Eu am fost!

— Chiriță? se miră dirigintele. Bine, dar tu ai lipsit ieri, spuneai că te doare gîtul și trebuie să stai în pat!

Chiriță Nelu se înroși ca focul:

— De fapt, nu m-a durut gîtul. Am lipsit pentru că... pentru că nu-mi pregătisem lecțiile. Și în afară de asta, așteptam porumbelul.

— Cum așa, așteptai porumbelul?

— Să vedeți. Alaltăieri i-am dat lui Iliuță Mihai dintr-a patra un porumbel în schimbul unei lanterne. Eu aflasem însă că Mihai nu se pricepe la porumbei și deci nu știe cum trebuie să procedeze ca să învețe porumbelul la el. Eram sigur că porumbelul o să se întoarcă la mine! Lucrurile s-au petrecut chiar așa. Pe drum, porumbelul s-a oprit în curte la tovarășa. M-am repezit înăuntru... Apoi știți ce s-a întîmplat îmi pare rău. Nu știu cum să vorbesc, aș vrea să înțelegeți cît de rău îmi pare...

Și doi colegi „binevoitori“

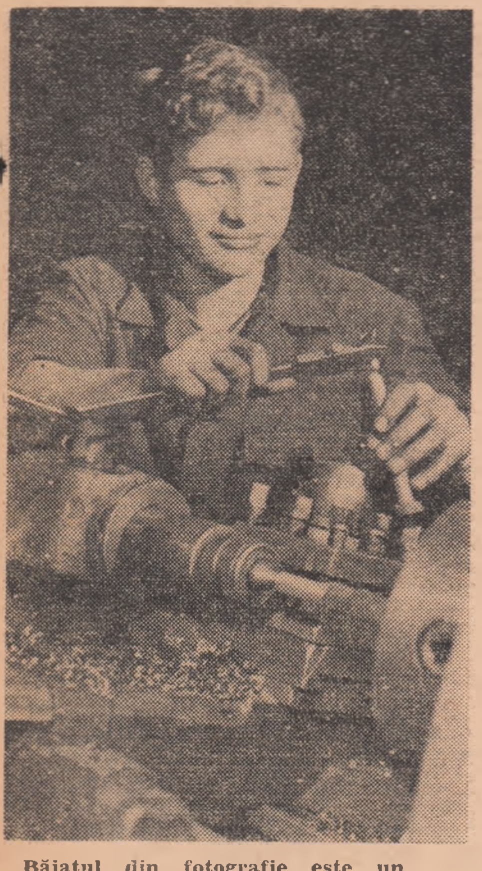
De ce i-a trebuit atîta timp lui Chiriță pentru a se hotărî să-și recunoască greșeala? Deoarece mărturisind că el fusese oaspetele cel nepoliticos, *ar fi fost silit să dea în vileag încă două fapte urîte: afacerea cu porumbelul și minciuna cu durerea în gît*. Totuși, el a găsit în cele din urmă PUTEREA DE A-ȘI RECUNOAȘTE VINA. Colegii au apreciat sinceritatea lui — cam tîrzie — dar nu și-au îndulcit mustrările. Pe bună dreptate ei l-au criticat aspru. Rău e altceva: că s-au găsit vreo doi „binevoitori“ care i-au spus în recreație: „DE CE N-AI TACUT DIN GURA?! DOAR LA NOI ÎN CLASA SÎNT CINCI PE CARE-I CHEAMA NELU! SCAPAI BASMA CURATA!“.

DRAGI CITITORI, așteptăm să vă spuneți părerea despre această întîmplare. De asemenea, e foarte important ca în scrisorile voastre să ne povestiți, pe larg, dacă aveți și voi colegi care au găsit puterea de a-și recunoaște o anumită greșeală și, mai ales, de a o îndrepta. Poate îi veți convinge chiar și pe ei să ne scrie!

ADRESA NOASTRĂ este: gazeta „SCÎNTEIA PIONIERULUI“, București, Piața Scînteii nr. 1.

NU UITAȚI să specificați pe plic: pentru rubrica „CUM NE COMPORTĂM“.

CELE MAI INTERESANTE scrisori vor fi publicate.

Băiatul din fotografie este un tînăr ca mulți alții din patria noastră. Proaspăt absolvent al școlii profesionale Grivița Roșie a poposit la primul său loc de muncă, atît de mult dorit — strungul de la secția prelucrări mecanice — utilaj chimic din cadrul Uzinelor „Grivița Roșie“ din Capitală. Comunistul Ion Stanciu, șeful său, ne spune că, încă din primele zile de cînd lucrează, utemistul Ion Cioc a dat dovadă de pricepere și bună pregătire.

Deși a absolvit școala profesională, Ion Cioc studiază în continuare. Se pregătește pentru examenele sesiunii de iarnă ale școlii medii fără frecvență.

Noi îi dorim mult succes!

Foto-text: GR. PREPELIȚA

Pornind de la un lapsus

Cînd am intrat în școala lor (Școala generală de 8 ani nr. 5 Bacău) tocmai sunase de recreație. Cei dintr-a VII-a au dat teză. Din clasele paralele, vin prietenii să-i întrebe ce le-a dat, cum au scris. Marin Gabriela, Șerban Camelia, Prodan Doina, fruntașele clasei, discută repezit, se întrerup una pe alta.

Stînd în banca lui, vorbărețul Florea Gheorghe nu scoate un cuvînt. Răsfoiește în grabă cartea, se gîndește: „Aici parcă am scris bine... Ba nu! Ba da! Aici am greșit“.

Băiatul acesta, despre care vreau să vă povestesc, mi-a atras privirea din prima clipă. Este singurul din clasă tuns chilug, singurul care nu poartă cravată roșie. Deși are un nume destul de frumos, Florea Gheorghe, este supranumit „am uitat“. Asta pentru că, ori de cîte ori este întrebat la lecție, el răspunde fără să se mai gîndească, aproape automat:

— Am învățat, tovarășă profesoară, dar am uitat.

Uita Gheorghe și la fizică, și la matematică, uita și la oral, uita și la teză.

Între timp, în jurul lui Gheorghe s-au adunat mai mulți pionieri.

— Cînd am văzut că nu scrii, m-am și gîndit: „Iar are lapsus“.

— Tremuram pentru tine, dar cînd ai luat tocul în mînă, m-am liniștit. Mi-am zis: de data asta a învățat. N-are „lapsus“

— Cu ce ai început? Ai definit energia?

— Ai desenat pendulul?

— Despre întrebuințările energiei ai amintit?

Discuția a fost întreruptă chiar de tovarășa profesoară de fizică. Nerăbdătoare și ea, a căutat teza lui Florea Gheorghe și, a citit-o bucuroasă. Nu, Gheorghe n-a primit nota cea mai mare, dar printre nenumăratele note de patru acest șapte, la lucrarea scrisă de la fizică, este un început bun, se vede că a învățat.

Mergi înainte, Gheorghe. Învață așa cum mi-ai spus. Vei scăpa precis de... lapsus. Succes!

GETA COSTIN

Familia noastră pionierească

E bine să trăiești în colectivul nostru pionieresc! Uite, de pildă, noi, pionierii din clasele „mari" de la Școala medie nr. 7 din Timișoara alcătuim o familie unită. Știm totul unul despre celălalt. Știm, de pildă, ce obiecte ne pasionează pentru că știm ce meserie vrea să-și aleagă fiecare dintre noi. Pop Sandu și Lambert Hansi sînt cei mai buni matematicieni. Dar și cei mai buni sportivi! Amîndoi sînt în selecționata școlii la fotbal. Cînd echipa școlii noastre de handbal a avut meci cu Școala medie nr. 4 (sportivă) și cînd noi am învins cu 21—13 a fost evenimentul cel mai discutat în școală. O adevărată victorie!

Dacă vreodată cineva ar întreba: „De ce-ți iubești colegii?" aș răspunde: pentru că sînt drepți, intransigenți și... colegi. „Adică?"

Adică știu să se apropie de inima ta, știu să fie alături de tine în momentele importante. Dar nu-ți tolerează greșelile.

De fapt, tocmai acest lucru este o dovadă a adevăratei prietenii, a forței colectivului nostru pionieresc.

Vreți să vă povestesc cîteva întîmplări? Iată, de pildă...

Cînd s-a trezit, aproape fără să vrea, s-a uitat drept pe fila calendarului. A zîmbit, și-a întins mîinile pe lîngă cap și s-a gîndit că încă un an s-a adăugat la cei 12 ai săi. Așa că acum Nora are în total 13 ani. Este deci o fetiță destul de mare, care s-a străduit mereu să învețe bine, care-și iubește tare mult părinții — pe care-i ascultă — își îndrăgește colegii care, la rîndul lor, o apreciază. Fapt pentru care au ales-o președintă de detașament. Și pentru că timp prea mult pentru asemenea... meditații nu avea, s-a dat repede jos din pat. Primul om care a felicitat-o a fost mama.

— La mulți ani, draga mamei!

Și îmbrățișarea mamei parcă a risipit mohoreala zilei, norii ei de ploaie. S-a simțit dintr-o dată mai veselă și mai înduioșată, încît parcă norii de pe cer se transformaseră în raze senine de soare. Ardea de nerăbdare să ajungă la școală, printre colegi. De fapt așa se întîmplă întotdeauna. Cînd ai o bucurie mare vrei s-o împărtășești cu cei ce-ți sînt aproape.

Cînd a intrat în clasă însă n-a găsit pe nimeni. Și s-a întristat. Avea atîta nevoie de ei, de sporovăiala lor, de ei toți acum, în această zi.

Ce s-o fi întîmplat? „A luat-o ceasul meu așa de mult înainte?" Și controlîndu-și ceasul a ajuns la banca ei, prima de pe rîndul de la fereastră. Dar ce-i asta? Capacul pupitrului ridicat și în el... flori, bomboane, bibelouri!

Pur și simplu nu mai pricepea nimic. Deodată însă ușa s-a dat cu zgomot în lături și întreaga clasă a izbucnit într-un cîntec:

„Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască.

La mulți aaani!!!

Ce bucurie! Toți, dar absolut toți colegii Norei Drinovan din clasa a VIII-a D. de la Școala medie nr. 7 din Timișoara erau acolo. Ce surpriză! Și emoționată, și bucuroasă, Nora a îngăimat cuvintele ce i-au venit mai repede în minte:

— Dragii mei, iubiții mei colegi, sînteți cu toții foarte drăguți. Iată, v-am adus aici ciocolată și bomboane. Luați-le!

A urmat un întreg tărăboi. Toate mîinile se întindeau spre ciocolată și spre bomboane. Imediat a intrat în clasă și tovarășul profesor. Așa a început prima oră din acea zi. Copiii s-au așezat la locurile lor și clasa s-a liniștit. Ochii Norei mîngîiau în taină chipurile acum serioase ale Marianei Babiuc, Ciucă Anghelache, Cosma Adriana, Stoica Mihaela, Ardeleanu William.

„Ce colegi buni și atenți am! O adevărată plăcere să trăiești în mijlocul lor", se gîndea Nora cînd peste gîndurile ei sună clar vocea tovarășului profesor:

— Ce am avut pentru azi?

În fața hărții se adunase un grup mare de copii din clasa a VIII-a F: Teacoiu Simion, Pop Alexa, Bocăneț Bogdan, Codaț Rodica. Și, cu degetul pe hartă, urmăreau traseul viitoarei lor excursii: Bocșa, cetatea de la Bocșa și Oțelul Roșu. Au stabilit ziua plecării. Dimineața, întregul detașament a pornit la drum cu autocarele.

Vizitarea orașului Oțelul Roșu și a combinatului a stîrnit discuții aprinse. Dar mai ales impresiile puternice lăsate de vizitarea fiecărei secții în parte au fost, multă vreme, subiect de discuție în întreg detașamentul. Aproape toți băieții aveau impresia că lucrurile cele mai importante despre oțel le aflaseră. Cît despre alegerea meseriei, frumusețea muncii oțelarilor îi cucerise. Și pentru că alegerea profesiunii este un lucru extrem de important ei au hotărît să viziteze cît mai multe obiective industriale.

Așa că, întorși de la Oțelul Roșu, pionierii aceluiași detașament au avut ideea vizitării fabricii de mobilă de la Balta Sărată. Obiectivele industriale ale țării noastre sînt multe, diverse, iar interesul copiilor se știe: foarte mare.

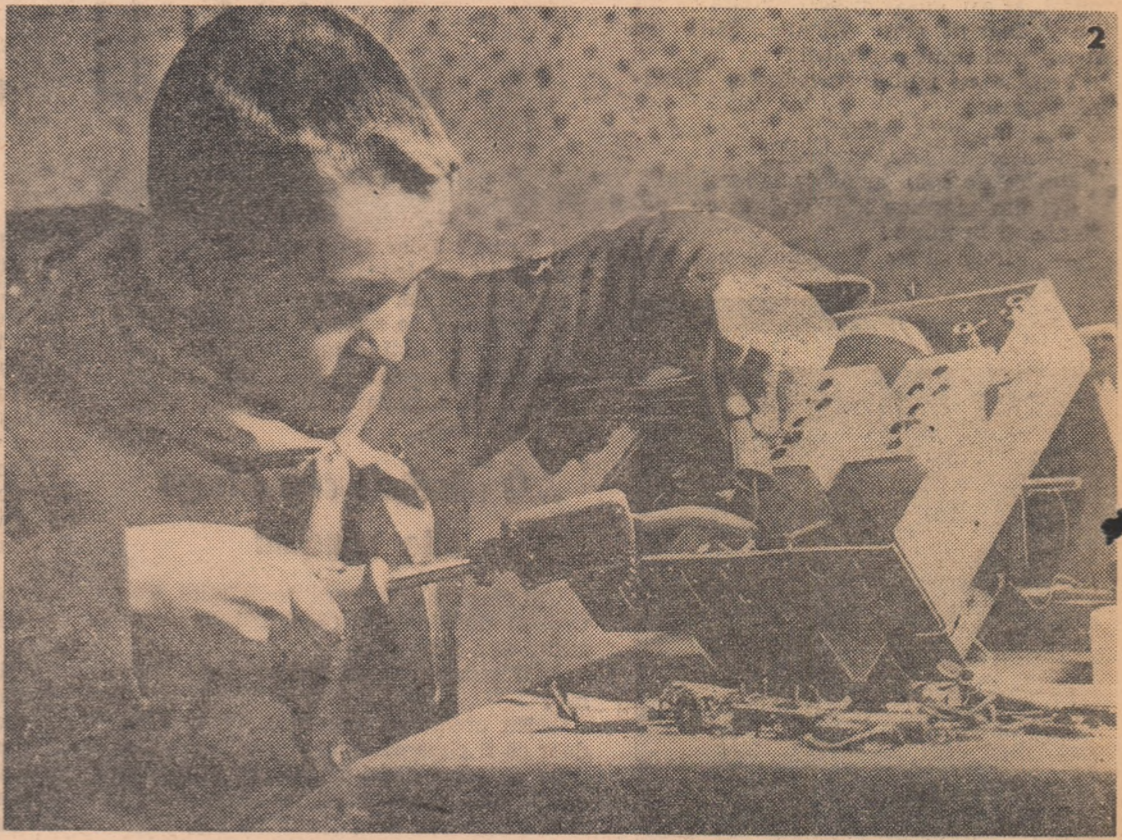

În clasa a VII-a D a apărut un nor: Baltă Radu, un foarte bun pionier, plin de inițiativă, „sufletul" tuturor acțiunilor pionierești din grupă, un elev foarte bun, a început să se țină de șotii. Deranjează orele, distrage atenția copiilor de la explicații. S-a discutat cu el, o dată, de mai multe ori. Fără rezultat. Atunci Hrubaru Narcis, președintele grupei, l-a supus discuției colectivului pionieresc. Într-o clasă unde pionierii sînt buni colegi, indisciplina unui pionier îi îngrijorează pe toți ceilalți. Și adunarea de grupă organizată pentru a-l mustra aspru pe Radu era de fapt, tot o problemă de prietenie. Acestor pionieri nu le este indiferentă comportarea unui coleg de-al lor. Pentru că, într-adevăr, a fi pionier înseamnă a fi și bun coleg.

Iar copiii care au la piept cravata roșie trebuie să simtă totdeauna că fac parte din marea familie pionierească unde învață mereu să prețuiască adevărata prietenie, să simtă căldura colectivului pionieresc.

E. SKIBINSKI

În orașul Giurgiu, ca și în alte orașe din țară, își desfășoară activitatea Casa pionierilor.

În cele nouă cercuri ale sale, sute de pionieri află lucruri noi și își descoperă aptitudinile.

Cercul de navomodele (foto 1). Aici dintre numeroșii „constructori" de nave vi-i prezentăm numai pe doi. Cu modelele lucrate cu migală, ei se vor prezenta la diferite concursuri. La cercul de electrotehnică-radio (foto 2) l-am găsit pe pionierul Bottyan Ștefan, elev în clasa a VI-a a Școlii generale de 8 ani nr. 4, făcînd lipirea cu letconul a unui condensator de legătură. Treaba va fi desigur bună, așa că să nu-l deranjăm. La cercul de gimnastică acrobatică (foto 3) vedeți o piramidă destul de corect executată de pionieri. Mai tîrziu poate, mulți dintre ei vor fi sportivi desăvîrșiți. Le urăm succes.

Fotoreportaj de GRIGORE PREPELIȚĂ

Ocolul Pămîntului în 60 de... minute

După 17 ani. Cel mai simplu exercițiu. Trecerea Ecuatorului. Cățelușa Margareta se dovedește un adevărat ... lup de mare.

De la început, trebuie să vă spun că în cele ce urmează nu-i vorba de vreun roman științifico-fantastic și nici de vreo nouă descoperire în domeniul rachetelor... Evenimentul s-a petrecut în urmă cu aproape șase săptămîni și este cît se poate de autentic. Dovezile vă pot sta oricînd la dispoziție: un jurnal de detașament, șase cărți poștale ilustrate — din Turcia, din Italia, din Cuba, din Brazilia, din India, din Japonia; un stegulet în formă de triunghi, albastru cu o linie albă pe margini, (simbolizînd pavilionul marinei noastre comerciale) și cîteva duzini de fotografii.

Iată cum a început totul.

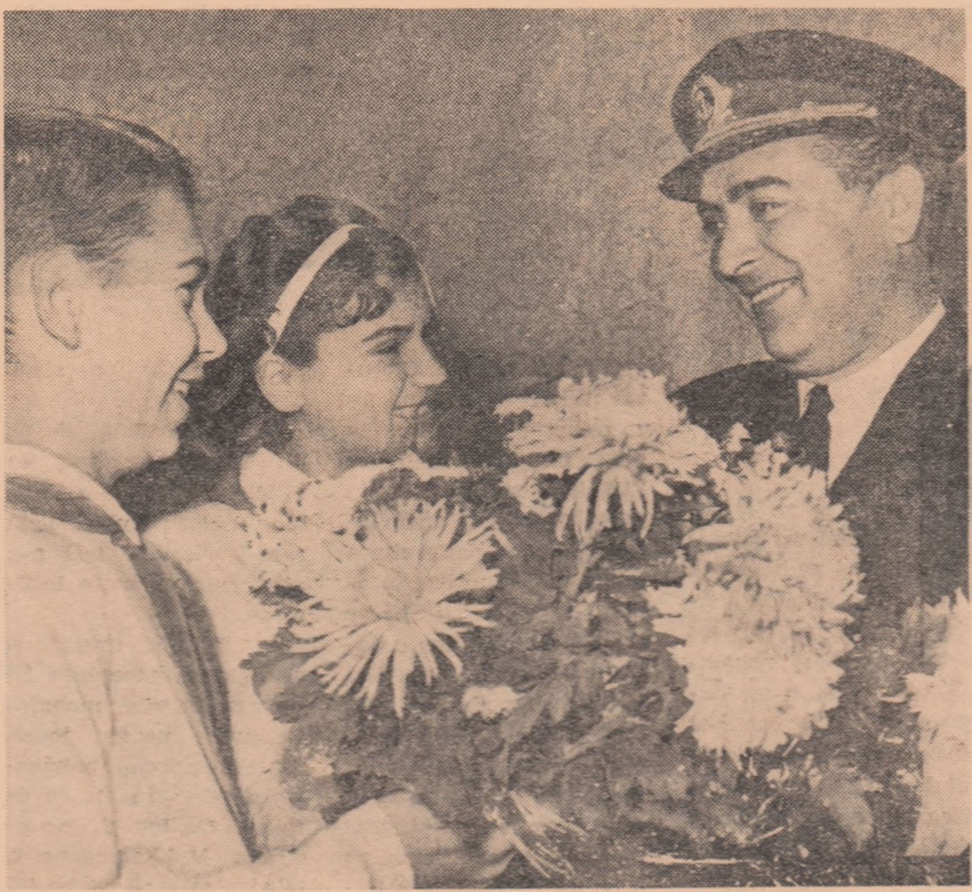
Intr-o frumoasă zi din a doua jumătate a lui octombrie — (cineva ar putea să spună că nu era chiar atît de frumoasă, că mai întîi a plouat, că după aceea a bătut vîntul etc, etc.) pe holul Școlii medii „Frații Buzești" — din Craiova au răsunat pașii unui fost elev. Venea după 17 ani să vadă școala în care învățase. Purta uniformă de marinar, avea chipul ars de soare și tîmplele ușor încărunțite. Cei cîțiva pionieri care-l așteptau — au avut un fel de ezitare. Oare acesta era comandantul primului vas romînesc care făcuse înconjurul lumii? Părea prea timid și nehotărît. Și-apoi, în loc să-i întrebe pe ei unde se află sala de festivități ori cancelaria profesorilor, s-a îndreptat de unul singur spre scara principală, a intrat într-o clasă de la etaj, apoi în alta, s-a așezat într-o bancă, și culmea, fără să-i ceară nimeni, s-a apropiat de tablă, a luat creta și a scris cel mai simplu exercițiu cu fracții ordinare. Un exercițiu pe care putea să-l rezolve oricine. Cînd s-a întors însă și le-a zîmbit, o parte din ezitarea aceea, a dispărut. Cineva a întrebat:

— Sînteți tovarășul căpitan de cursă lungă Liviu Neguț?

— Așa mi se pare. Dacă aș purta și eu cravata roșie, n-ași fi.

Cei cîțiva pionieri au respirat în voie. S-au îndreptat repede spre sala de festivități. Aici totul era pregătit. Multe flori, multe cravate roșii, un glob reprezentînd Pămîntul, cu toate mările, oceanele și continentele.

Astfel, a început cea mai scurtă (aproape 60 de minute) și mai frumoasă călătorie în jurul Pămîntului. Plecarea de la Constanța. Sosirea tot la Constanța. Dar cîte mări, cîte orașe, cîte priveliști unice prin frumusețe și inedit de la plecare și pînă la sosire. In Marea Caraibelor — motonava București a fost nevoită să-și grăbească plecarea pentru a evita întîlnirea cu uraganul Flora — care se apropia cu viteza unui avion. Trecerea ecuatorului a fost marcată de-un vechi ceremonial: botezul oceanului. Toți marinarii au făcut baie într-un bazin cu apă din ocean, iar la urmă, ca să primească certificatul acestui botez au băut cîte un pahar de apă tot din ocean. Acestui ceremonial a trebuit să i se supună, bineînțeles și căpitanul vasului. Ba chiar și cățelușa Margareta, prietenă de nădejde a întregului echipaj. Această cățelușă s-a dovedit pînă la urmă un adevărat...... lup de mare. Fiecare port, fiecare insulă sau continent, era anunțat de ea prin trei lătrături. Asta cînd la orizont nu se vedea încă nimic. Și păsările care treceau pe sus, erau salutate de ea cu trei lătrături. Și norii și soarele și diminețile frumoase.

Un mesaj pentru viitor. Uraganele pot fi evitate... nu și notele proaste

La plecare, căpitanul de cursă lungă, Liviu Neguț a scris cîteva rînduri în jurnalul unuia dintre detașamente. Un adevărat mesaj pentru viitor. Iată-l:

> **„Am fost profund emoționat de întîlnirea cu voi, dragi pionieri. Sper că în viitorul apropiat mulți dintre voi să comande vasele — sub pavilionul scump al Republicii Populare Romîne — pe marile oceane ale lumii.**
>
> **Echipajul motonavei București va menține o legătură strînsă cu voi, indiferent pe ce mare sau ocean va fi.**
>
> **Vă urez mult succes la învățătură și în activitatea de pionieri.**
>
> LIVIU NEGUȚ
> Comandantul motonavei
> București
> Căpitan de cursă lungă

Cel care mi-a dat jurnalul, un pionier subțire, cu chipul uscățiv și cu niște ochi vioi și inteligenți, se plimbă nerăbdător. Se depărtează doi-trei pași, revine. Abia așteaptă probabil să-mi povestească mai departe. De la el am aflat cele mai multe lucruri despre călătoria pe care au făcut-o în jurul Pămîntului. Il cheamă Ion Gheorghe și este elev în clasa a VII-a A. Inchid jurnalul și-l întreb cum stă cu învățătura. O modestie exagerată, ori poate faptul că am schimbat firul discuției îl face să înalțe din umeri și să arate cu capul spre ceilalți băieți și fete care se află în camera pionierilor:

— Să spună ei!

— De ce? Tu nu știi?

— Ba știu...

Acest ba, știu, rar și apăsat este însoțit de-o încrețire a sprîncenelor. Pînă la urmă se hotărăște. Invață bine. Are note numai de 9 și 10. Un singur 7 la sport.

Il întreb mirat:

— Nu-ți place să te joci? La urma-urmei de la joacă la sport, nu-i decît un pas.

Ghiță — așa-i spun colegii — dă din cap înțelegător și grav (prea grav pentru vîrsta lui) și spune cu-n fel de resemnare că el nu prea are timp să se joace. Ii este imposibil să se joace cînd știe că nu și-a învățat. Nu poate să alunge grija asta în nici un fel. O colegă, Suciu Liana din clasa a VII-a B întreabă:

— Poate nu-ți planifici bine timpul...

Ghiță spune fără convingere.

— Poate...

Pe ușă intră ca o furtună președintele unității de pionieri, Stanciu Sorin. Este un băiat înalt, solid, cu freza într-o parte. Nu pare să aibă nimic din sfiala, sau modestia lui Ghiță. Intr-o clipă aflu tot despre el. Este reporter, pictor, foiletonist. Are numai note de 10. Un singur 9 la geografie, dar asta se poate întîmpla oricui. Sorin își freacă palmele satisfăcut de fiecare cuvințel pe care l-a spus, își îndreaptă pieptul ca un mare comandant de oști, și întreabă:

— Ei, cum stați cu situația Este gata?

Vreau să știu despre ce situație este vorba, dar nu-i nevoie să mai deschid gura. Sorin a ghicit ce vreau. Imi explică totul în cîteva cuvinte. După întîlnirea cu căpitanul Neguț — pionierii din școală și-au luat angajamentul să învețe bine la toate obiectele. Pot fi ocolite uraganele, nu însă notele proaste. Situația la învățătură în unele clase este destul de îngrijorătoare. La a VI-a A și B sînt multe note care anunță corigența. Sînt și multe note mediocre. Peste cîteva zile activul pionieresc și diriginții se vor întîlni într-o ședință și vor lua în discuție această situație. Cineva se plînge că profesorii sînt prea exigenți.

Să fie de vină exigența? Cățelușa Margareta și-a terminat concediul

Suciu Liana își trece degetele prin păr, cu-n gest băiețesc și spune că nu-i adevărat. Atunci cînd înveți, primești notă bună, oricît de mare ar fi exigența. Ea are numai note de 9 și 10. Un singur 5 în extemporal la fizică. Asta nu însă din cauza exigenței, ci pur și simplu pentru că nu a învățat. Luase cu cîteva zile mai înainte un 10 și a crezut că n-o să mai fie ascultată. A învățat la alte materii.

Ca să ne convingem de cele spuse de Liana, intrăm în clasa a VI-a B. Aici, din cei 39 de elevi, numai 18 au note de trecere. Aflăm că Pîrvan Teodor este neatent în timpul orelor, că-și scrie temele în recreație, că Sidorian Mihai se duce mereu după caiet și nu se mai întoarce, că Benea Maria este căzută la geografie, franceză și matematică. Discuția care se iscă pare să fie de bun augur. Ne îndreptăm spre ieșire. Ghiță, mă așteaptă cu un zîmbet triumfător. Au primit o veste grozavă. Cățelușa Margareta — după un concediu petrecut la unul din marinari, la țară, s-a întors pe motonava București.

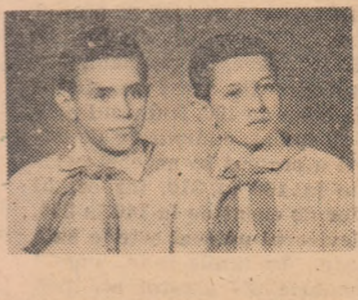
COSTACHE ANTON

DOI PRIETENI

De fapt am vrut să vorbesc numai despre unul dintre ei. Dar este greu de ales. Nu poți spune despre Tibi că-i place să citească și a luat un 10 la romînă, fără să amintești că Remus l-a ajutat (și-l ajută) la acest obiect, îi povestește subiectul cărților citite, pe care și Tibi caută să le împrumute imediat de la bibliotecă. Dar și pe Remus, cînd îl vezi după-amiaza meșterind la vreun model de aeroplan, se simte parcă obligat să-ți dezvăluie:

— Traforajul mi l-a împrumutat prietenul meu Tibi.

S-au împrietenit acum patru ani, cînd Suciu Remus (acum pionier în clasa a VII-a la Școala generală de 8 ani nr. 3) s-a mutat pe str. Republicii din Sighișoara, în apropiata vecinătate a lui Schuller Tibi. Faptul că Tibi avea cu vreo 3 ani mai puțin decît Remus, (acum pionier în clasa a IV-a a Școlii generale nr. 2) n-a fost o piedică în calea prieteniei lor. Și nici faptul că Tibi pe atunci

încă nu cunoștea atît de bine limba romînă. Remus l-a ajutat la citire, i-a corectat adesea temele de acasă. Curînd s-au obișnuit să meargă împreună la meciuri, în excursii.

Intr-o zi jucau fotbal în vale. Un băiat l-a lovit întîmplător pe Tibi cu mingea. Cît ai clipi din ochi, s-au luat la bătaie. Dar era și Remus acolo.

— Tibi, vino să-ți spun ceva — l-a tras mai la o parte. Să știi, că n-ai dreptate, și nu-i frumos să te bați!

Iar cînd în august, la campionatul interstrăzi au jucat cu piticii de pe str. Codrului, spectatorii i-au aplaudat pe cei de pe Republicii după o victorie binemeritată. Centrul înaintaș (Remus) și mijlocașul (Tibi) au prestat un joc deosebit de frumos.

Lui Remus îi plac foarte mult călătoriile. De aceea s-a înscris la cercul de turism al Casei pionierilor.

— Și mie-mi place natura, îmi plac excursiile. Mă înscriu și eu — a hotărît îndată Tibi.

Cîte asemănări între cei doi prieteni: amîndoi sînt fruntași la învățătură, le place sportul, sînt dansatori în echipa de dansuri a școlii și cititori pasionați. Și mai este ceva: de 4 ani, de cînd se cunosc și s-au împrietenit, n-au fost certați niciodată. Nu-i așa că unul din ei ar fi fost nedreptățit, dacă — vorbind despre frumoasa lor prietenie îl — aminteam numai pe celălalt?

ECATERINA BOKOR

DIALOG DESPRE BUNĂSTARE

An de an, tot mai multe produse industriale sînt desfăcute colectiviștilor prin magazinele sătești. În legătură cu aceasta, ne-am adresat tovarășului Francisc Gașpar, președintele Uniunii regionale a cooperativelor de consum — Deva.

— Am dori să ne vorbiți despre felul cum s-a dezvoltat în acest an rețeaua cooperativelor de consum din satele regiunii Hunedoara ?

— Numărul magazinelor sătești a crescut mult. Anul acesta s-au construit numeroase magazine universale, cu etaj, în care s-au amenajat raioane noi : de mobilă, aparate electrotehnice, biciclete, motociclete. Tot în acest an au mai fost reamenajate 121 de unități comerciale sătești.

— Despre sortimentul produselor trimise la sate, ce ați putea să ne spuneți ?

— Gîndiți-vă la niște vitrine în care vedeți tot ce doriți. De la ace de cusut pînă la... motociclete. Mulți dintre colectiviști își cumpără astăzi frigidere, mașini de cusut, mașini de spălat, televizoare. Cerințele cresc lună de lună. Dacă în trimestrul III al anului trecut, de pildă, s-au vîndut la sate 113 frigidere, în perioada corespunzătoare din acest an, ele au ajuns la cifra de 150. Numărul mașinilor de spălat, cumpărate de colectiviști a crescut în aceeași perioadă de la 160 la 310, iar cel al mașinilor de cusut de la 140 la 290. Nici televizorul nu mai este la sate o noutate. În lunile iulie, august și septembrie ale acestui an încă 411 familii de colectiviști din satele regiunii și-au cumpărat televizoare de cele mai noi tipuri... După cum vedeți, tehnica nouă se bucură de mare succes.

— În ultimii ani s-a schimbat mult și aspectul satelor. Cum contribuie cooperativele sătești la aprovizionarea colectiviștilor cu materiale de construcție ?

— Tot prin magazinele sătești ajung la colectiviști și acestea. Sute de case noi, spațioase, cu lumină electrică se ridică anual în satele regiunii noastre. Tabla, cimentul, varul, cheresteaua și țigla cumpărate de colectiviști numai în acest an se ridică la o cifră de ordinul milioanelor. Adăugați apoi și mobila nouă cu care sînt înfrumusețate interioarele acestor case. În numai trei luni au fost trimise la sate sute de garnituri de mobilă în valoare totală de 5 milioane lei. Și pe zi ce trece cerințele cresc.

E. ROȘCA

AM DEVENIT PIETON!

Nici nu vă închipuiți ce bine e să fii... pieton ! Adică, să fii un om cu responsabilitate. Să n-ai decît nouă, sau zece, sau doisprezece ani și milițianul din colț să te privească ca pe un om mare, cu stimă. O dată, chiar m-a felicitat :

— Bravo, îmi place, flăcăule ! mi-a zis în timp ce traversam atent strada, pe asfaltul dungat cu linii albe, sub privirea ocrotitoare a semaforului care-și aprinsese lumina verde, ca o lanternă.

Da, m-a felicitat. Cel puțin, așa am înțeles eu. Se uita la mine voios, admirativ.

Am fost atît de bucuros ...

Dar nu întotdeauna s-au petrecut lucrurile așa. Și chiar mă întreb, cum de-am putut să fiu altfel ? Ca Ionică, bunăoară !...

Cum, nu știți cine este el ? Elev ca și mine, în clasa a VII-a. Grozav îi mai plăcea să se joace de-a războiul ! Și cunoștea toate armele — și sulița, și arcul cu săgeți, și arbaleta. Dintre toate armele însă, una singură prefera. O armă modernă, dar — ar fi putut spune — fără importanță strategica: praștia. O scotea din buzunar cînd nu te așteptai și pornea la atac. Cîmpul de bătălie ? Străzile. Acum îl vedeai în Piața Palatului, unde locuiește el, ca peste cîteva minute să-l întîlnești alergînd cine știe pe ce stradă. Așa a ajuns o dată pe Cobălcescu. Aici însă a avut ghinion. Nu s-a uitat nici în dreapta, nici în stînga. A trecut glonț strada, cu praștia în mînă. Dar, a uitat că strada nu se trece oricum, pe oriunde, că neatenția putea să-i devină un adevărat vrăjmaș, căruia să nu i se poată împotrivi ; chiar dacă avea praștia în mînă ! Nerespectînd regulile de circulație, Ionică s-a ciocnit de... vagonul unui tramvai !

— Cum s-a întîmplat ? l-am întrebat cînd a ieșit după cîtva timp din spital.

A lăsat capul în jos...

Am înțeles — îi părea rău. Am schimbat discuția. Și m-am gîndit : și eu am făcut la fel, adesea. Am luat strada drept cîmp de bătălie, loc de joacă. Dar aș fi putut s-o pățesc. Ca Ionică. Sau ca... Gheorghiță. Gheorghiță L., de pe strada Căderea Bastiliei nr. 52. Ce-a făcut Gheorghiță ? N-a așteptat să oprească bine troleibuzul în stație și — țușt prin fața lui ! A confundat regula : a uitat că din stație, traversarea se face prin spatele troleibuzului (sau a autobuzului) și prin fața tramvaiului. De ce ? Să nu te surprindă vreun vehicul care vrea să depășească troleibuzul ; sau tramvaiul care vine din sens opus. N-a respectat regula și... s-a accidentat.

Dar Petre E., de pe strada Alion nr. 38 ! ? Ce și-a spus el într-o zi :

— Am bicicletă bună ? Am !... Atunci de ce să n-o urc pe trotuar ? ! Și dac-o să fac și puțină exchibiție, și-o să trec de pe un trotuar pe altul, ce-o să fie ?

A trecut strada de pe un trotuar pe altul, cu bicicleta, dar n-a fost bine de loc : motocicleta care i-a ieșit în față n-a avut cum să evite întîlnirea...

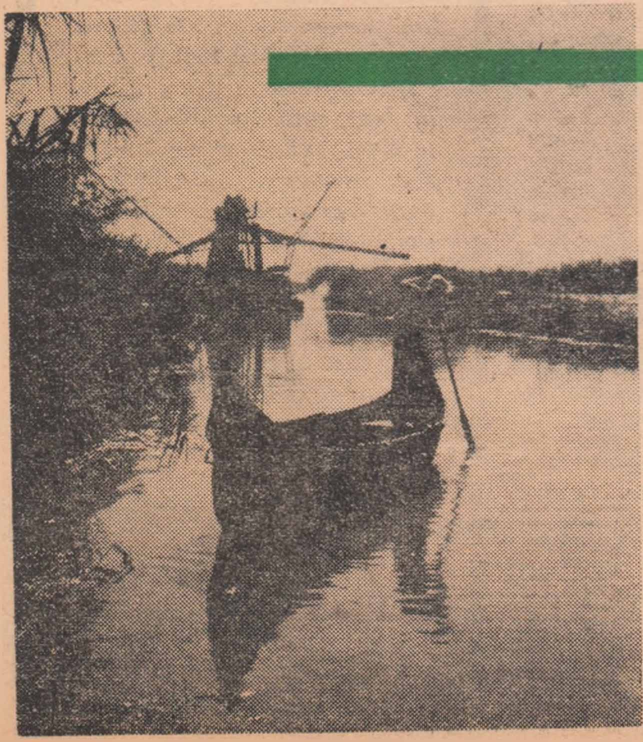
Se întîmplă uneori și alte lucruri nepermise. Să ocolești locurile amenajate anume pentru joacă. Să-ți transformi, bunăoară, strada, în teren de fotbal. Ca Ion C., de pe strada Mohănescu nr. 2. Mingea sare că, vorba lui Ionică II : „De-aia-i minge, să sară“... Ce te faci însă dacă mingea țîșnită din vîrful bocancului se ia la întrecere cu vreo mașină și tu cauți să le întreci pe amîndouă — și mingea și mașina ?

Nu-i bine nici așa. O poate spune chiar Ionică. Și eu aș avea ce să spun, că era s-o pățesc și eu o dată. Asta s-a întîmplat însă, o dată, de mult. Acum, lucrurile s-au schimbat. Nu vreau să-mi supăr nici părinții și nici să-mi petrec zilele de școală la... spital. Cînd ies din casă, nu uit că am o calitate în plus : sînt pieton ! Nu-i oare o mîndrie să te întîmpine milițianul din colț ca pe un om pe care te poți bizui, care trece strada cu răspundere, corect — cum fac, de altfel, majoritatea copiilor ?

Să-l auzi spunîndu-ți zîmbind :

— Bravo, îmi place, ai devenit pieton !

AL. DINU IFRIM

Peisaj din Deltă

De-aș fi pasăre să cînt

De-aș fi pasăre să cînt
Cîtu-i latul de pămînt
M-aș opri din sat în sat
Și n-aș mai sta din cîntat.
Cîntare-aș viața bună
Ce o trăim împreună,
Cîntare-aș și-aș chiui
De-n toată lumea s-ar ști
C-am scăpat de noaptea grea
Ce ne tot întuneca
Și ne făcea mai amară
Pita neagră de secară ;
Aș cînta de bucurie
Că-n marea gospodărie
Munca ne e mai cu spor
Și traiul mai cu ușor,
Că ni-i zîmbetul pe față
Ca soarele-n dimineață :
Că partidul nost' iubit
Numai el ne-a slobozit
Și ne-a dat trai fericit.

(Culeasă de **CHIRA VERA**
Cercul literar „G. Coșbuc“
Tg. Lăpuș)

De la prietenii tăi de peste hotare

La 26 noiembrie, în îndepărtata Mongolie poporul aniversează 40 de ani de la proclamarea Republicii Populare Mongole.

La 29 noiembrie, poporul iugoslav sărbătoreşte 19 ani de la proclamarea Republicii Populare Federative Jugoslavia (din 1963 Republica Socialistă Federativă Iugoslavia). Tot în această zi se împlinesc 20 de ani de la eliberarea Albaniei de sub jugul fascist.

Numărul construcţiilor noi din capitala R.S.F. Iugoslavia creşte an de an. Multe din acestea sînt destinate învăţămîntului. (De altfel, în Belgradul de azi funcţionează 262 de şcoli cu 130 000 de elevi şi 25 de facultăţi).

În fotografie : Noi construcţii de locuinţe ridicate la Belgrad.

Datorită grijii părinteşti pentru copii, în Mongolia Populara şi-au petrecut vacanţa în tabere, amenajate în locuri pitoreşti, mii de pionieri şi şcolari.

400 000 elevi şi studenţi albanezi frecventează cursurile şcolilor de toate gradele.

În fotografie : oră de anatomie la Şcoala „S. Frasheri" din Tirana.

CARTEA DE AUR

Ultimele ore pînă la închidere...

Pe panglicile de asfalt ce se întretaie de-a lungul şi de-a latul, pe lîngă modernele locomotive Diesel electrice, prin faţa puternicelor autocamioane făurite la Braşov sau a monumentalei instalaţii de foraj cu strălucire de argint, transplantată de la Ploieşti aci, în imensa expoziţie, vezi acelaşi şuvoi necontenit de oameni, vizitatori de toate vîrstele, dornici să cunoască marile înfăptuiri ale economiei noastre socialiste.

Numărul celor care s-au oprit să admire timp de trei luni standurile bogate ale Expoziţiei realizărilor economiei naţionale a atins la 22 noiembrie, ziua închiderii, cifra de aproape 4 000 000 !

Lîngă porţile de cristal ale pavilionului central tocmai îşi fac apariţia două grupuri de băieţi şi fete, în uniforme şcolare.

— De unde sînteţi ? întreabă un elev bucureştean, Mirescu Nicolae.

— De la Şcoala de 8 ani din Doiceşti, răspunde Milea Maria, o pionieră energică, voioasă.

Şi prieteniile se leagă numaidecît. Merg împreună să viziteze strungurile şi războaiele de ţesut din pavilionul central, instrumentele muzicale, aparatele de radio... Bineînţeles, nu scapă din vedere să-şi noteze impresiile bogate în cartea de aur.

Cartea de aur !... Expoziţia însăşi este o carte de aur, enormă, în care citeşti cu admiraţie despre faptele concrete, minunate, împlinite de poporul nostru sub conducerea partidului.

Dar să răsfoim cartea în care vizitatorii şi-au notat pe sute de pagini impresiile de laudă şi admiraţie. Găsim aci şi numeroase nume de elevi şi eleve :

...„Am rămas uimită cînd am intrat în expoziţie, nu ştiam unde să mă opresc, ce să văd mai întîi" — notează eleva Gligor Maria din Oradea.

...„Expoziţia e tare frumoasă". Semnează : Dumitrescu Paul, coleg cu Rădescu Adrian, clasa a IV-a de la Şcoala de 8 ani nr. 81 din Capitală.

...„Am rămas adînc impresionaţi de ceea ce am văzut — notează un grup de elevi de la Şcoala medie din Răcari, regiunea Bucureşti. Văzînd aci atîtea lucruri minunate, ne mîndrim. Şi în acelaşi timp, facem un legămînt : să învăţăm cu sîrguinţă, să putem înfăptui şi noi lucruri minunate ca acestea ; ca patria noastră să fie tot mai înfloritoare."

AL. MIHU

MOZAIC

La un muzeu din Praga se păstrează cea mai mică vioară din lume. Vioara — miniatură, care încape într-o cutie de mărimea unei prune, a fost executată de maistrul Iaroslav Vinteo, cu ajutorul unui microscop, în trei luni de zile.

★

Medicii din Amsterdam, au turnat un film despre un cîine cu inimă... artificială. Cîinele, imediat după operaţie a băut apă, iar după alte cinci ore a început chiar să se plimbe...

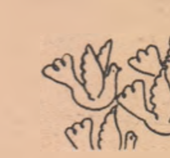
★

Cetăţeanul sovietic Balikin umblînd prin pădure a găsit o ciupercă uriaşă, în greutate de 6,75 kg şi avînd o înălţime de 58 cm. Cît de mare a fost ciuperca o dovedeşte şi cina servită de Balikin : din tocăniţa preparată au mîncat pe săturate 10 prieteni de-ai lui.

★

La Paris, porumbeii s-au înmulţit atît de mult încît a fost necesar să se ia o măsură hotărîtă : în ultimii ani, aproximativ 150 000 de porumbei au fost „prinşi şi duşi", în provincie. Totuşi, potrivit statisticilor, capitala Franţei găzduieşte încă la ora actuală peste 400 000 de porumbei !

★

Ikno Kashina, un fotograf din Geneva, în vîrstă de 34 de ani, a plecat pe bordul unei mici ambarcaţiuni cu motor şi pînză, spre Tokio. Micul „hidroavion" va traversa oceanele Atlantic şi Pacific, urmînd să ajungă la destinaţie în vara anului 1965.

NECAZURI LA INCEPUT DE AN...

Cînd începe un nou an şcolar, se bucură, de obicei, nu numai copiii, dar şi părinţii. Şi au şi de ce : fiul (sau fiica) lor a mai crescut cu un an, mintea i s-a îmbogăţit cu noi cunoştinţe etc., etc. Iată însă că părinţii spanioli n-au avut motive de bucurie la începutul acestui an şcolar... pentru că, aşa cum scria ziarul „Pueblo" care apare la Madrid, „pe lîngă faptul că vor putea acoperi cu greu taxele şcolare ale copiilor lor, nu vor avea posibilitatea să satisfacă nici măcar o treime din cheltuielile legate de procurarea cărţilor, rechizitelor şi a altor necesităţi".

Taxele şcolare pentru şcolile medii au fost majorate cu sporuri ce variază între 50 şi 150 la sută, după categoriile şi localităţile în care se află diferitele şcoli.

Iată de ce plin de amărăciune, un părinte a dat telefon la redacţia ziarului citat :

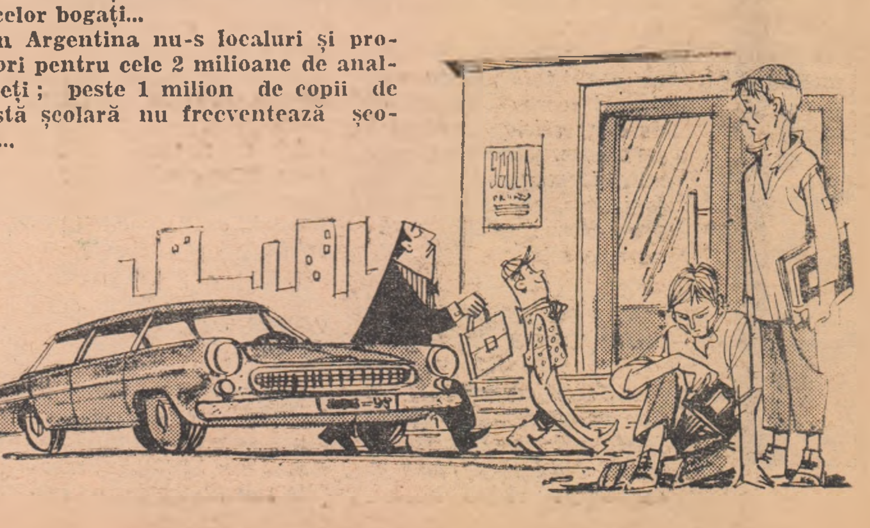
— ...Ce să mai facem ? De la 300 pesetas va trebui să plătesc de acum înainte 700 pesetas... Şi toate acestea pentru un copil care este de abia în clasa întîi de liceu. Vă daţi seama ?

Îngrijorarea părinţilor e cu atît mai firească cu cît 700 de pesetas reprezintă a treia parte din salariul unui profesor, al unui om obişnuit.

Ziarele relatează şi despre alte ţări în care învăţătura este un privilegiu al celor bogaţi...

În Argentina nu-s localuri şi profesori pentru cele 2 milioane de analfabeţi ; peste 1 milion de copii de vîrstă şcolară nu frecventează şcolile...

În Bolivia, la începutul acestui an şcolar, a avut loc, de asemenea, o considerabilă majorare la rechizite şi manuale şcolare, deşi 8 din 10 locuitori ai ţării sînt analfabeţi... Şi ştiri asemănătoare sosesc şi din alte ţări capitaliste : Vietnamul de Sud, Coreea de Sud, Portugalia ş.a.

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Călătoria anghilei

Cînd ați fost astă-vară la mare, desigur că v-ați oprit și la acvariul din Constanța, ce cuprinde o sumedenie de specii de pești. Și cred că va reținut atenția un pește ce semăna cu un șarpe, cu denumirea de anghila.

Acest animal atit de liniștit și somnoros in acvariu are o viață deosebit de interesantă și curioasă. Despre viața sa oamenii s-au interesat încă din antichitate, așa cum a fost Aristotel, unul din cei mai mari învățați din acele timpuri, adică în urmă cu peste 2 300 de ani.

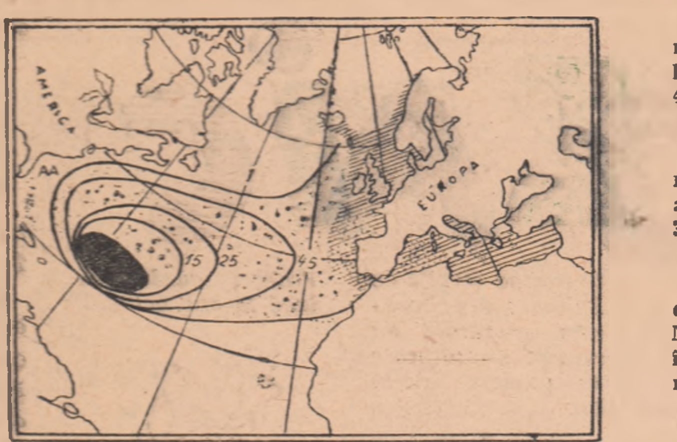
Anghila poate atinge lungimea de 1—1,5 m, iar greutatea pînă la 10 kg și chiar mai mult. Acești pești stau ascunși cea mai mare parte din viață, în nămolul bălților, hrănindu-se noaptea, căci se feresc de lumină. La un moment dat, cam după 10 ani intr-o frumoasă zi de toamnă părăsesc regiunea pentru a porni în marea călătorie. Dacă balta în care stau este departe de un curs de apă, părăsesc balta, trecînd noaptea prin iarba udă pentru a ajunge la un curs de apă. Urmînd cursul apei anghilele vor ajunge în fluviu, de acolo în mare și mai departe în ocean. Apoi timp de 5—6 luni vor înainta continuu cîte 30—40 km pe zi pentru a ajunge tocmai în marea Sargasselor, cam în dreptul Mexicului (să urmărim pe atlas pentru a vedea ce imensă distanță parcurge acest pește).

Ajungînd în această mare, femelele depun între 2 000 000 — 4 000 000 icre. Apoi adulții mor, căci am uitat să amintim că toată perioada de 5—6 luni cît durează drumul, ei nu se hrănesc cu nimic, iar după un asemenea efort organismul este epuizat.

Din ouăle depuse ies niște peștișori de cîțiva milimetri care vor semăna cu o frunză de salcie. Acești peștișori vor urma drumul părinților, in sens invers și vor străbate distanța la cca. 6 000 km ce desparte marea Sargasselor de coastele Europei în 2—3 ani, transformindu-se pe parcurs pentru a semăna cu părinții lor.

Mărindu-se, încep să se ferească de lumină înaintînd mai mult noaptea în bancuri masive. Pescarii cunosc perioadele cînd apar anghilele și pescuiesc cantități impresionante. Un singur pescar poate prinde într-o noapte 250 kg de pește. Cei ce scapă de pescari se retrag în ape din ce în ce mai mici, unde se hrănesc cu diferite animale de baltă, la fel ca părinții lor, pentru ca într-o zi de toamnă să părăsească regiunea, să facă aceeași călătorie care au făcut-o în copilărie.

LUCIAN MANOLACHE

Știați că...

...mărul trăiește 30—100 de ani și dă o producție anuală de 5—20 tone fructe la hectar?

...părul începe să rodească după 10—12 ani de la plantare și trăiește 60-100 de ani?

...astăzi se cunosc peste 6 000 soiuri de pere?

...cireșul in cultură poate atinge înălțimea de 25 m și virsta de 40—50 de ani?

...fructele caisului încep să se coacă cam la 40 de zile de la inflorire, iar producția maximă de fructe la un pom este de 700—800 kg și chiar 1 000 kg?

...prunii cultivați la noi rodesc după 3—4 ani de la plantare și trăiesc 25—40 de ani?

...virsta nucului obișnuit este de 400—500 de ani, iar înălțimea de 25 30 m?

...nucul Pekan, răspîndit mai ales pe litoralul Mării Negre, are 50—60 m înălțime și 2—2,5 m diametrul trunchiului?

...gutuiul bine îngrijit rodește în mod regulat 40—50 de ani?

Cadouri pentru cei mici

TRACTORUL — JUCĂRIE

Pionierii și școlarii pregătesc diferite jucării pentru prietenii lor mai mici.

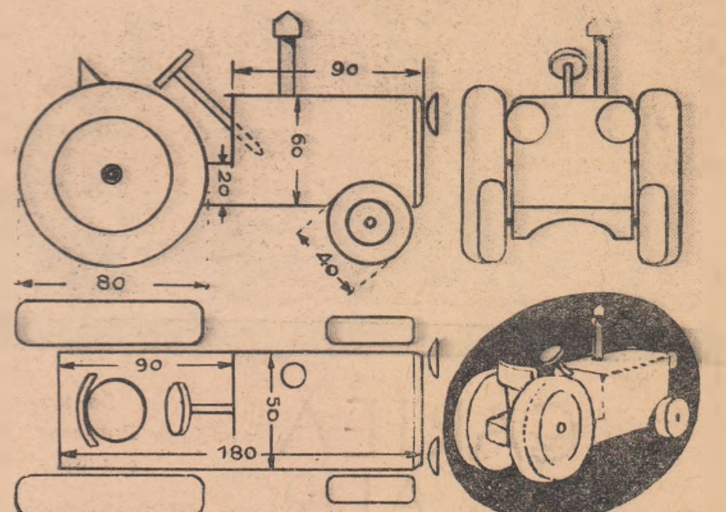
În acest scop, puteți construi cu ușurință un tractor-jucărie. El este alcătuit din următoarele părți principale: șasiul, caroseria, roțile din spate, roțile din față, volanul, pîrghia de la motor, scaunul și farurile. Iată cum lucrăm: șasiul din față il confecționăm din lemn de fag in care se fixează roțile mici, caroseria din butuc masiv de lemn de fag, tei sau paltin. Roțile din spate se fac din lemn de fag, tei sau paltin avînd grosimea de 15 mm. La fel și roțile din față — cu o grosime de 10 milimetri. Volanul și pîrghia de la motor se lucrează din material de fag cilindric, iar deasupra se fac rozete din tei.

Scaunul și farurile se confecționează din lemn de tei. Scaunul are forma unui cilindru cu diametrul de 30 mm și înălțimea de 22 mm, spatele din placaj subțire sau furnir. Farurile sint în formă de nasturi cu diametrul de 15 mm.

În caz că nu aveți strung, toate piesele rotunde le puteți executa cu traforajul, pila, rîndeaua, ferăstrăul și glaspapir.

Dimensiunile sint acelea din schița de jos, fiind citite în milimetri.

prof. AL. REPAN,
Palatul pionierilor, București

Experiențe distractive

OBSTACOL SAU NU

Așezăm pe masă o sticlă goală, iar în spatele ei la 12—15 cm o lumînare aprinsă. Dacă suflăm de la o distanță de 20—25 cm asupra sticlei constatăm că luminarea se stinge.

De ce? Pentru că sticla nu constituie un obstacol de trecerea curentului de aer; sticla, neavînd o formă aerodinamică, permite formarea de virtejuri care, acționînd asupra flăcării de la lumînare, o stinge.

CINE POATE FACE CA MORIȘCA SĂ SE MIȘTE

Înfigeți un ac într-un dop de plută. Apoi confecționați din hirtie o mică morișcă pe care o așezați pe vîrful acului. Peste dopul cu ac și morișcă așezați un pahar perfect uscat în interior. Încercați să mișcați morișca din interiorul paharului, dar fără a o atinge și fără a ridica paharul. Desigur că nu veți reuși. Pentru a face ca morișca din virful acului să capete o mișcare de rotație vom utiliza o bucată de postav uscat cu care vom freca ușor pereții paharului. Ce observăm? Morișca începe să se învîrtească. De ce? În timpul frecării, se dezvoltă electricitate și aceasta va pune în mișcare morișca.

CONSTRUIȚI O PILĂ ELECTRICĂ

Cea mai simplă pilă electrică este cea făcută din . sare. Se confecționează din hîrtie de șervețele sau din sugativă împăturită de mai multe ori pentru a obține grosimea unei monede de trei lei. După aceasta, o punem într-o soluție de apă sărată, concentrată. După 2—3 ore se iau hîrtiile îmbibate cu sare și se pun peste monede sau bucăți metalice, iar pe partea cealaltă se pun bucăți de bronz, aramă sau alamă. Conectînd cele două metale la galvanometru școlar din laboratorul de fizică vom constata prezența curentului electric prin deplasarea acului galvanometrului. Încercați să puneți mai multe monede și bucăți de hîrtie îmbibate în apă sărată și veți constata că curentul electric va devia mai mult acul galvanometrului.

prof. EM. MUNȚIAN

Desenul vă dă sfaturi

Notații pe marginea expoziției „Desenul satiric în sprijinul educației sanitare" organizată de C. C. al Crucii Roșii din R. P. R.

Gigel a întîrziat la școală. Gigel nu știe lecțiile. Gigel a jucat mingea pe stradă și a fost faultat de un „Trăbănțel". Tristă poveste! Cine este acest Gigel? Să ne înțelegem de la bun început. Gigel este un nume inventat; se poate numi și Ionel, și Mircea, și Fănică și, și... așa cum se numesc toți acei colegi ai voștri care nu-și respectă programul zilei, nu fac mișcare fizică chibzuit, nu se spală, nu se odihnesc la timp, nu-și îngrijesc hainele, nu sint ordonați și curați și cite alte isprăvi dușmănoase sănătății. Desigur, doriți să aflați amănunte și despre acei copii care știu să respecte regulile de igienă? Ori, vreți să vă amintiți, cu ajutorul ilustrațiilor, de povestiri ca, „Elefantul știrb", „Fulgul de zăpadă" „Ionică, Fănică și Dop"? Vizitați atunci expoziția de la sala Centrocoop din Capitală, expoziție realizată cu talent și multă fantezie de caricaturistul Adrian Dragomirescu. Ilustrațiile, afișele, poveștile în imagini vă vor da multe sfaturi folositoare și vă vor bucura privirile.

M. MICU

Unul din cele 50 de exponate. Este o lucrare formată din desen (băiatul), fotografie (fetița) și obiecte personificate (pasta și periuța de dinți foarte... naturale, întocmai așa cum se găsesc la drogherii, dar căpătînd cap, mîini și picioare desenate). Iată și textul: Periuța de dinți — „Vezi ce poți păți, dacă nu te speli pe dinți?"

Cea mai interesantă acţiune la care am participat

„Să ne cunoaştem patria"

Cu puţin timp în urmă, între Şcoala de 8 ani Pociovaliştea, raionul Gilort şi Şcoala de 8 ani din Silvaşu de Jos, raionul Haţeg s-a făcut legătura în cadrul unei acţiuni pionereşti cu titlul de mai sus. La această acţiune, particip şi eu, iar în răspunsul dat, am să arăt cîte ceva despre locurile în care trăiesc şi învăţ.

Cît de frumoase sînt aceste locuri!

Comuna mea este situată într-o regiune muntoasă, străbătută de zgomotosul rîu Gilort, care se zbate vijelios printre stînci pînă îşi croieşte drum larg şi fără opelişti, în cîmpie.

Apa-i limpede ca cristalul, malurile-i frumoase spre care vin adesea căprioare m-au făcut să-i dedic cîteva versuri:

„Merge-n drumul lui cu zgomot,
Printre stînci se prăvăleşte,
Parcă apa este-n clocot;
Şi la vale tot goneşte...

Frumuseţea locurilor natale este cunoscută prin staţiunea turistică Rînca situată la înălţimea de 1 650 m. Aici, vin adesea numeroşi turişti care străbat Parîngul cu cei 2 518 m înălţime, vizitează lacul alpin Gîlcescu, mina de grafit şi peştera Muierii din Baia de Fier, Barajul şi canalul microhidrocentralei de pe Gilort, frumoasa Casă de cultură din Novaci, admiră frumuseţile de nedescris ale pădurii ce se întinde pînă departe sub poalele vîrfului Mîndra.

Chem pe toţi pionierii ţării să vadă aceste minunate locuri. Vă aştept şi pe voi, Mirei Gheorghe, Bîrtea Marinela, Ciuleanu Ana şi Vasiu Gheorghe de la Şcoala de 8 ani din Silvaşu de Jos, — Haţeg să vizitaţi aceste locuri pitoreşti.

POPESCU I. DOREI
cl. a V-a
com. Pociovaliştea, raionul Gilort

Concursul de corespondenţe şi desene

Pe stadion

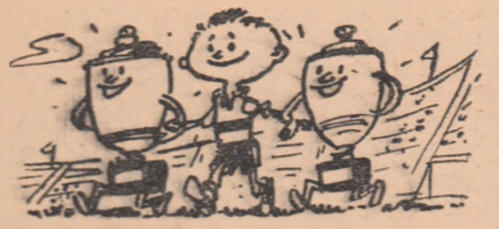
De dimineaţă, stadionul „1 Mai" din oraş era plin de şcolari. Se desfăşurau întreceri între cei mai buni atleţi la probele; sărituri, aruncarea discului, alergări.

Iată, s-a dat startul în proba de 60 m plat băieţi.

— Haide Cozma, haide Cozma!... încurajează tribunele. Cum era de aşteptat, Cozma Ion, favoritul cursei s-a clasat pe primul loc. Fetele nu s-au lăsat nici ele mai prejos. La alergări pe primele locuri s-au clasat pionierele Muraru Doiniţa, şi Orghidan Constantina.

MURARU MIORIŢA
Şcoala de 8 ani nr. 3, Piatra Neamţ

Cupa şcolarului

Cu tot timpul friguros de toamnă, la faza raională a „Cupei şcolarului", la start, s-au prezentat peste 150 de pionieri şi şcolari din cele mai îndepărtate colţuri ale raionului, campioni ai celor 6 centre de comuni. O comportare frumoasă în aceste întreceri au avut-o şi pionierii şi şcolarii şcolii noastre: din cele trei cupe puse în joc, am cucerit două. La atletism, fete şi băieţi am obţinut 6 locuri I. La handbal, băieţii noştri au cîştigat disputata cupă. Pionierul fruntaş la învăţătură şi sport. Paladian Teodor, care a concurat la 2 probe atletice, le-a cucerit pe amîndouă, de asemenea, pioniera Ene Silvia, la aruncarea greutăţii de 4 kg a cucerit locul I.

Pionierii buni la învăţătură şi în sport sînt mulţi în şcoala noastră, nu pot vorbi despre toţi. Grămuş Elena, Calciu Maria, Vlădescu Mihaela şi alţii. Şi, în încheiere vreau să spun doar atît: în şcoala noastră au fost cucerite de către pionieri numai anul acesta 67 insigne de polisportivi.

ONESCU ORTANSA
preşedinta unităţii de pionieri, Şcoala generală de 8 ani Drăgăneşti-Olt

SPORT

62 de polisportivi

În şcoala noastră sportul este o disciplină tare îndrăgită. O dovadă a priceperii sportivilor sînt şi cele 62 de insigne de polisportiv, care strălucesc pe pieptul unor colegi de-ai noştri. Ne mîndrim cu Coman Octavian, Rotaru Ileana, Dragomir Traian, Tăvală Paraschiva, Pandru Nicolae şi mulţi alţii, care obţin performanţe frumoase în sport, iar la învăţătură multe note bune.

OPREAN PARASCHIVA
Şcoala generală de 8 ani, comuna Roşia, raionul Sibiu

Cea mai interesantă întîmplare din clasă

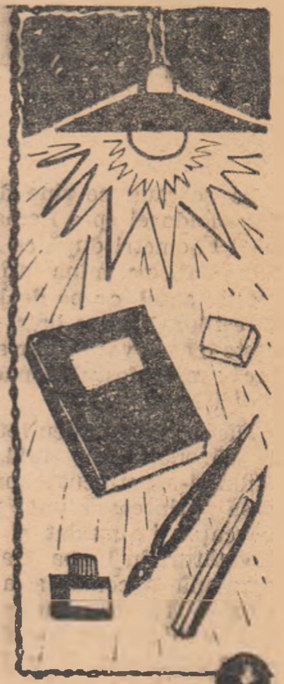
S-au aprins luminile

Eram la şcoală. O zi mohorită de toamnă. Umbrele serii — fiind ora a III-a de curs — coborau încet, încet peste pupitrele noastre pe care se aflau deschise cărţile de geografie. Tovarăşa învăţătoare explica lecţia cu titlul „Energia electrică".

Deodată, în clipa cînd ascultam mai atenţi despre binefacerile curentului electric, becurile de mult instalate s-au aprins luminînd puternic fiecare colţ al clasei. Acum, fiecare obiect era mai luminos. O linişte adîncă şi o emoţie puternică ne stăpîni pentru un timp. Am privit în ochii tovarăşei învăţătoare care sclipeau de fericire.

De bucurie am scris şi cîteva versuri:

Iată şcoala noastră, iată
E puternic luminată,
Ca şi minunatul soare.
O podoabă sclipitoare

Lecţia întreruptă puţin şi-a urmat firul...

Şi gîndul meu l-am înnodat apoi cu explicaţia ce răsuna mai frumos în liniştea din clasă. Am aflat atunci despre învăţătura marelui Lenin...

Sunetul cristalin al clopoţelului anunţase de mult sfîrşitul orei.

Am rămas în bancă şi am ascultat cu nesaţ ceva din ceea ce a scris Geo Bogza. Îmi trec prin minte imaginile în care ne arată ce amarnică era viaţa oamenilor în trecut. „Noaptea cunoşteai un sat după lătratul cîinilor. Rareori se auzea hodorogitul unei căruţe".

Azi, văd cu ochii cum viaţa noastră ia altă înfăţişare. În şcoala noastră lecţiile sînt mai interesante cu ajutorul diafilmelor, cu experienţe de laborator, vizionări de filme etc. Trăim în prezent o viaţă nouă, luminoasă şi visăm cu încredere la viitorul de aur al patriei noastre.

VASILACHE OLIMPIA
cl. a VI-a, Şc generală de 8 ani comuna Buceşti, raionul Galaţi

Scurt interviu cu Florin Gămulea

Moiş Elena, elevă în clasa a VII-a A a Şcolii medii Mihail Sadoveanu din Capitală, evoluînd pe patinoarul 23 August.

Duminică seara, imediat după închiderea primului concurs internaţional de patinaj artistic, organizat de Federaţia noastră de specialitate, am stat de vorbă cu tovarăşul **FLORIN GAMULEA**, arbitrul principal al concursului.

— Care a fost scopul concursului?

— De a da posibilitatea tinerilor noştri patinatori să se acomodeze cu concursurile internaţionale şi mai cu seamă să facă un schimb de experienţă cu reprezentanţii unor ţări cu vechi tradiţii în patinajul artistic, ca Austria, R. D. Germană şi R. S. Cehoslovacă.

— Cum consideraţi evoluţia juniorilor noştri?

— În general, satisfăcătoare. O impresie deosebită a lăsat **Mihai Stoenescu**, care prin figuri de o rară frumuseţe l-a depăşit chiar şi pe campionul ţării noastre, **Radu Ionian**, ocupînd în felul acesta locul II la figuri compuse şi locul IV în clasamentul final. Un rezultat bun (locul II) a fost obţinut şi de cuplul **Leţiţia Păcuraru — Radu Ionian. Elena Moiş** s-a clasat pe locul VI. Ea a concurat cu succes în compania unor patinatoare cu mult mai multă experienţă. Deşi clasată pe locul VIII, **Aurica Ion**, cea mai tînără concurentă a noastră, care nu este decît în clasa a IV-a, a făcut totuşi o adevărată demonstraţie a posibilităţilor ei viitoare.

— Care dintre patinatorii oaspeţi v-au plăcut în mod deosebit?

— Desigur, **Iutta Will** (R. D. Germană) care a obţinut locul I la fete şi **Ioseph Schneider** (Austria) locul I la băieţi.

Interviu realizat de RADU POPA

150 de ani de la naşterea lui Matei Millo

Medalion

Pe şoseaua ce vine din nordul Moldovei spre Roman, cale de 4 kilometri după ce ieşi din Fălticeni, pe mîna stîngă se iveşte satul de pe dealul Spătăreştilor. Printre brazi se ghiceşte o casă veche, dar arătoasă încă: este fostul conac al familiei Millo.

Născut în urmă cu 150 de ani, la 25 noiembrie 1814, Matei Millo şi-a petrecut copilăria în casa părintească, unde pe lîngă educaţie, i s-au dat şi primele învăţături în limba franceză şi germană. Şcoala şi-a continuat-o la Iaşi, în pensionul dascălului francez Quenim, fiind coleg cu Alecsandri şi Kogălniceanu, apoi în Academia Mihăileană. Deşi fiu de boier, nu s-a bucurat de atenţia domnitorului Mihail Sturdza pe care, într-o scrisoare către tatăl său, îl zugrăveşte astfel: „Vodă, după cum îl văd, nu caută decît să sature pe cei sătui şi să mîngîie pe cei ce rîd; apoi sub acest fel de ocîrmuitor nu-i nădejde de trăit".

Intre anii 1841-1845 îl găsim la studii în Franţa, unde întreţinea legături cu tinerii romîni democraţi aflaţi acolo. La întoarcerea în ţară, în 1846, Matei Millo era un om format, în vîrstă de 32 de ani, cu o excelentă pregătire profesională, numai că nu în inginerie, cum crezuseră familia şi domnitorul Mihail Sturdza, ci în arta teatrală. Imbrăţişarea acestei cariere de către un fecior de boier era privită la vremea aceea, de către cinul boieresc, ca o profundă jignire, ca cea mai mare ruşine pe care un fiu o putea aduce familiei sale. Presiunile exercitate asupra lui pentru a-l face să renunţe la meseria de „aftior" de „comediant" nu au avut efect; iubindu-şi cu pasiune şi arta şi publicul, Millo s-a rupt pentru totdeauna de familia sa, de interesele clasei boiereşti.

Matei Millo a fost unul dintre cei mai populari actori ai secolului trecut. Simpla lui apariţie pe scenă stîrnea ropote de aplauze, vii manifestări de simpatie. Impreună cu trupa sa, Millo a cutreierat aproape an de an toată ţara, în condiţii materiale grele, a răspîndit în rîndurile poporului gustul pentru teatru. El a fost, poate, cel mai mare propagator al repertoriului original şi îndeosebi al comediilor satirice ale lui Alecsandri: „Chiriţa la Iaşi", „Chiriţa în provincie", „Piatra din casă" etc. Pe lîngă o neobosită activitate de actor, el a mai deţinut şi funcţia de profesor la Conservator, ajutînd, de la catedră sau de pe scenă, la formarea unei valoroase generaţii de actori. Nu trebuie neglijată însă nici preocuparea sa pentru îmbogăţirea repertoriului original prin creatii proprii Cele mai multe din comediile sale („Baba Hîrca", „Insurăţeii", „Nişcorescu", „Prăpăstiile Bucureştilor", „Spoielile Bucureştilor", şi altele) sînt inspirate din realităţile acelor vremuri. Matei Millo îşi bate joc de monstruoasa coaliţie, de arivismul şi cosmopolitismul claselor exploatatoare

> **„Millo este un artist adevărat, singurul cu care ne putem mîndri pe bună dreptate. Posedă un repertoriu original, naţional, a creat tipuri care vor rămîne şi talentul său mă îndeamnă să scriu pentru scenă".**
>
> *Vasile Alecsandri*

Despre Millo ca actor au lăsat mărturii mulţi oameni de seamă ai timpului. Scriitorul Nicolaie Filimon, care se îndeletnicea şi cu cronica teatrală şi muzicală, vedea în el pe interpretul desăvîrşit al Coanei Chiriţa: „Dl. Millo, spune Filimon, în rolul isprăvnicesei cei stricate de falşa civilizaţiune, este admirabil. (...) Diferitele gesticulaţiuni şi manipulaţiuni ale femeii nu sînt pentru dînsul o imitaţiune silită. Publicul a înţeles ca şi noi talentul şi fineţea ce au arătat artistul în acest dificil rol şi l-a aplaudat cu căldură".

Ajuns la vîrsta de aproape 82 de ani, Matei Millo a murit în sărăcie, la 9 septembrie 1896. Ziarele nu l-au plîns: au consemnat oficial, rece, trecerea lui Millo din strada Teatrului, unde fusese ultimul lui domiciliu, în parcelele Cimitirului Bellu. L-au plîns în schimb actorii tineri, pentru care Millo fusese un neîntrecut meşter al scenei, şi publicul, căruia Millo îi oferise toată viaţa pilda virtuţilor cetăţeneşti. Prin întreaga sa activitate, legată de teatru şi de interesele celor mulţi şi asupriţi, Millo şi-a cucerit un loc de aur în inima şi arta poporului romîn, care-i cinsteşte aşa cum se cuvine memoria.

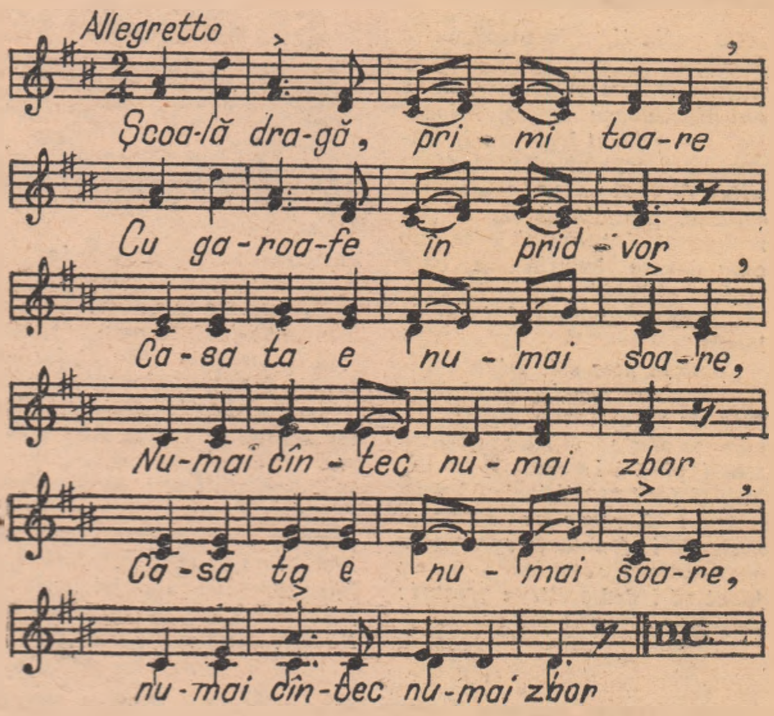
MIHAI FLOREA

Actorul Matei Millo în rolul mamei Ileana din „Drumul de fier"

ŞCOALĂ DRAGĂ

Versuri: Mihail Cosma — Muzica: I. Nicorescu

Şcoală mîndră, primitoare
Cu garoafe în pridvor
Casa ta e numai soare,
Numai cîntec, numai zbor,
Dimineţi de rouă pline
Cînd se-arată la fereştri,
Tu, ca stupul de albine
Şcoală dragă hărniceşti.
Eşti izvor de omenie
Si ne creşti voioşi şi mari
Să-n florim în bucurie
Şi-nţelepţi şi temerari.
Tu ne legi cu mii de fire
De-a ţării-naltă stea
Cea mai caldă amintire
Şcoală dragă ţi-om păstra.

COLŢUL distractiv

Anagramă

(8 litere)

Amestecaţi literele desenului astfel ca să obţineţi un alt cuvînt corect. Ex. CAZMA — MACAZ.

Metagramă

(OXXXXXX)

Aflaţi ce reprezintă desenul şi înlocuiţi pe zero de la cheie cu litera de pe desen. Ex. BARCA—MARCA, deci B s-a înlocuit cu M.

Monoverb cu intars

(XXOXXOX)

Introduceţi literele de pe desen în cuvîntul care rezultă din aflarea desenului în locul lui zero de la cheie. Ex. SUT + CR cu cheia xoxox dă SCURT. CR s-au introdus în locul celor doi zero.

M. PATRAŞCU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scinteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scinteii" 40361